ప్రేముడి

- మంథా భానుమతి

(గత సంచిక తరువాయి)

నాగరాజు ఇంటర్‌లో చేరాడు. నాంచారి పదో తరగతి. ఇద్దరూ తమ జీవన విధానానికి అలవాటు పడిపోయారు.

నెలకొకసారి సాంబడు, ప్రసాద్ తప్పక కలుస్తుంటారు.. ఏదైనా కేసుకి సలహా, అసిస్టెన్స్ అవసరమైతే విజయవాడ వెళ్తుంటాడు సాంబడు. ఒకరికొకరు తోడుగా స్నేహాన్ని నిలుపుకుంటున్నారు. మేరీ అమెరికన్ పౌరసత్వం తీసుకుని అక్కడే ఉండిపోయింది.. ఇల్లంతా సాంబడికే అద్దెకిచ్చి. అద్దె ప్రతీనెలా చర్చ్‌లో ఇమ్మంది.

“అయ్యో! మనం ఈ విధంగా ఉండటానికి ఆవిడ సహాయం ఎంతో ఉంది. నిన్ను ఆవిడ కొడుకు లాగనే చూసుకుంది. చర్చ్‌లో ఎప్పుడో సర్వీస్ చేస్తారు. కనుక్కుని వెళ్దాం.” వెంకమ్మ అంది, వార్త విని.

“మనం వేరే ఇల్లు చూసుకోవాలేమో!” సాంబడు విచారంగా అన్నాడు. ఆంటీ లేదనే బాధ ఒకటి.. అలవాటయిన ఇల్లు పరిసరాలు మార్చడం ఒకటి..

నెల లోగా, ఒక ఆదివారం చర్చ్‌లో సర్వీస్ పెట్టారు. ఫాదర్ ఫోన్ చేశారు..

“డాక్టర్! మీరు తప్పకుండా రావాలి. మీతో కొన్ని పాయింట్స్ డిస్కజ్ చెయ్యాలి.”

“ఐతే చర్చ్‌కి ఇమ్మని చెప్తుంటారు. మా కాలేజ్‌లో చెప్తున్నారు, కొత్తపేటలో డాక్టర్ల వీధికి దగ్గర్లో అపార్ట్‌మెంట్స్ కడుతున్నారుట. ఒకటి బుక్ చేద్దాం. ఏడాది లోపు ఇస్తారుట. అంతవరకూ ఉండనిస్తారేమో అడుగుదాం.” కృష్ణవేణి అంది.

ఐతే.. ఆ అవసరం రానియ్యలేదు మేరీ. ఆవిడ రాసి, రిజిస్టర్ చేసి, ఫాదర్‌కి ఇచ్చిన విల్లు చూపించారు, సర్వీస్‌కి వెళ్ళినప్పుడు..

“డాక్టర్ సాంబడు తనకి ఇష్టం వచ్చినన్నాళ్ళు ఇంట్లో ఉండచ్చు. అద్దె మామూలుగా చర్చ్‌కి ఇవ్వాలి. అద్దె పెరగదు కానీ, మైన్‌టెనెన్స్, టాక్స్‌లు డాక్టర్ కట్టుకోవాలి. అతడు ఎప్పుడు ఖాళీ చేసినా.. ఇంట్లో ఓల్డ్ ఏజ్ హోమ్ నడిపే సంస్థకి ఇచ్చెయ్యండి.”

సాంబడు ఉద్వేగంతో వెక్కి వెక్కి ఏడ్చాడు.

“డాక్టర్! కంట్రోల్.. మీకు చెప్పే వాళ్ళం కాదు. చావు పుట్టుకలు సహజమే కదా! షి ఈజ్ ఎ గ్రేట్ లేడీ. ప్రభువు సన్నిధిలో సేద తీరుతూ ఉంటుంది.”

“అందుక్కాదు ఫాదర్! ఆంటీ ప్రేమకి కదిలింది నా గుండె. ఎప్పటి బంధం ఇది? పది సంవత్సరాలుగా.. ఒక్క సారి కూడా ఏ భేదమూ రాలేదు.. నిరంతరం ప్రేమవాహిని ప్రవహిస్తూనే ఉంది. మన చేతిలో ఏమీ లేదు కానీ.. నేనే ఆంటీ కోరిక తీర్చడానికి ప్రయత్నిస్తాను. ప్రభువు అనుమతిస్తే, సంస్థని స్థాపిస్తాను.”

ఆ రాత్రి కుండపోతగా వర్షం కురుస్తూనే ఉంది. పగలంతా విపరీతమైన గాలి, నల్లని మేఘాలు ఎవరో తరుముతున్నట్లు పరుగులు..

పొద్దుట్నుంచీ టీవీల్లో, రేడియోలలో హాహాకారాలు. సునామీ విరుచు పడి, తూరుపు సముద్ర తీరాలన్నింటినీ కబళించేస్తోంది. అవని కంపించి పోతోంది. చెన్నై నుంచి టివి వార్తలు చదువుతూ, న్యూస్ రీడర్, భవనం కదిలిపోతోందని పరుగులు పెట్టాడు. ఈ తరంలో సునామీ అనే పేరు వినడం అదే! దక్షిణ తీర ప్రాంతాల్లో వేలాది మందిని పొట్టన పెట్టుకుంది.

. భీకర ప్రళయం రావడం క్షణాల్లో వచ్చింది కానీ దాని ప్రభావం నెలల తరబడి, సంవత్సరాల తరబడి కొన సాగుతూనే ఉంది. సునామీ ప్రభావం నాగాయలంక తీర ప్రాంతాల్లో కూడా ఎక్కువగానే ఉంది పోయిన వాళ్ళు పోగా ఉన్న వాళ్ళకి అంటు రోగాలు, జ్వరాలు.. ఎంతమంది డాక్టర్లు, నర్సులు వెళ్ళినా సరిపోవట్లేదు. రోజుకి ఇరవై గంటలు పని చేస్తున్నారు.

డాక్టర్ సాంబడు, కృష్ణవేణి వారం రోజులుగా నాగాయలంక లోనే ఉంటున్నారు. నూలపాలెం ఉన్న లంకకి టౌనుకి సంబంధం తెగిపోయింది. వెంకమ్మకి ఇరవై ఏడేళ్ళ క్రితం వచ్చిన ఉప్పెన గుర్తుకొచ్చింది. మనవడు నిద్రపోతున్నపుడు, పనమ్మాయి దగ్గర వదిలి.. దగ్గరలో ఉన్న ఇళ్ళిల్లూ తిరిగి, బట్టలు, బియ్యం, పప్పులు సేకరించింది.

రోజువారీ జరుగుబాటుకీ, ఆరోగ్యానికీ అనేక సేవా సంస్థలు ముందుకొచ్చి పని చేసినా.. దీర్ఘకాల సమస్యలు అనేకం తలెత్తాయి.

ముఖ్యంగా మత్స్యకారులకి.. తీర ప్రాంతాలలో నదుల మీద సముద్రంలో చేపలు పట్టే వాళ్ళ బ్రతుకులు అతలా కుతలం అయిపోయాయి.

ఆ సమయంలో ముందుకొచ్చిన సేవా సంస్థల సేవలు గణనీయం.

ప్రసాద్, చౌదరిగారు.. ఇంకా కొంతమంది మిత్రుల ప్రోద్బలంతో గుంటూర్ రోటరీ క్లబ్‌లోనూ, రెండు దశాబ్దాలుగా ప్రకాశం, క్రిష్ణా, గుంటూరు, రంగారెడ్డి జిల్లాల గ్రామీణ ప్రాంతాల అభివృద్ధికి పాటు పడుతున్న 'అసిస్ట్' అనే సంస్థలోనూ సభ్యత్వం తీసుకున్నాడు సాంబడు.

చౌదరిగారు, ఆ రెండు సంస్థల్లోనే కాకుండా అటువంటి అనేక సంస్థల్లో సభ్యులు.. హితోధికంగా ఆర్థిక సహాయం చేస్తూ ఉంటారు. సాంబడు, తన వృత్తి ద్వారా సేవ చెయ్యడానికి సంసిద్ధ మయ్యాడు.

ఒక ఆదివారం పాలెం ప్రయాణమయ్యారు సాంబడు కుటుంబం. అప్పటికి రెండు మూడు నెలలయింది రవాణా సౌకర్యం ఏర్పడి. పంట్ మామూలుగానే నడిచింది. క్రిష్ణమ్మ అల్లకల్లోలం తరువాత.. అలిసి పోయిందేమో, ప్రశాంతంగా పారుతోంది.

అద్దరిని అడుగు పెట్టినప్పట్నుంచీ మొదలయింది, సునామీ విశ్వరూపం. అసలు చెట్లు ఉన్నవే తక్కువ. అవన్నీ కూడా అడ్డంగా పడిపోయాయి అడదిడ్డంగా. రోడ్డు మీద మాత్రం అడ్డంకులన్నీ తొలగించారు. దారి పొడుగునా.. కనిపించిన వన్నీ హృదయం కదిలించే దృశ్యాలే.

పాలెంలోకి ఆటో అడుగిడుతూనే.. వెంకమ్మ వెక్కడం మొదలు పెట్టింది. అన్ని ఇళ్ళూ కప్పులు ఎగిరిపోయి, టార్పాలిన్లే టాపులుగా ఉన్నాయి. అవి కూడా ఎవరో దాతలు ఇచ్చినవే. వెంకమ్మ వాళ్ళ ఇళు కూడా మొండి గోడలే. అక్కడ ఎవరూ ఉండటం లేదని టాపు వెయ్యలేదు.

సాంబడు మాత్రం అన్నీ ఫొటోలు తీస్తూ, ఒక పుస్తకంలో పరిస్థితులన్నీ రాసుకుంటున్నాడు. బాబుకి ఏణ్నర్ధం వయసు. వాడి పేరు తాత పేరే. నారాయణ. అప్పుడప్పుడే బుడిబుడి నడకలతో పడుతూ లేస్తూ తిరుగుతుంటాడు.

సరస్వతమ్మ మంచం పట్టింది. వెంకటలక్ష్మిని చూసి కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకుంది.

సాంబడు, ఆవిడని పరీక్ష చేసి, మందులు ఇచ్చాడు. ప్రతీ నెలా పంపుతానని చెప్పాడు.

కృష్ణవేణి, కాళ్ళు చేతులూ కదుపుతూ ఉండాలని, వ్యాయామాలు కొన్ని నేర్పించింది.

ఆ రాత్రి ఇంటి కెళ్ళాక, మంచం మీద వెల్లకిల్లా పడుక్కుని, మెడ కింద చేతులు పెట్టి కప్పు కేసి కళ్ళార్పకుండా చూస్తూ ఆలోచిస్తున్నాడు సాంబడు.

"ఏంటి సాంబా!" కృష్ణవేణి పని ముగించుకుని వచ్చి, సాంబడి కాళ్ళు వత్త సాగింది.

అదేదో మగవాడి దాష్టీకం నిలపడానికి చేస్తున్నది కాదు.. అలసి సొలసి, పగలనకా రేయనకా తిరిగి, దీనావస్థలో ఉన్న వారికి సాంత్వన కలిగిస్తున్న ఒక మానవతావాదికి, హృదయంలోంచీ ఉప్పొంగుతున్న ప్రేమతో చేస్తున్న సేవ.

కృష్ణవేణి యమ్మెస్సీ ఫస్ట్ క్లాస్‌లో పాసయి, తను చదివిన నర్సింగ్ కాలేజ్‌లోనే లెక్చరర్‌గా చేరింది. రాత్రి డ్యూటీలుండవు. ఇంటికి ఎక్కువ సమయం కేటాయించ గలుగుతోంది.

"సాంబా!" ఆదుర్దాగా పిలిచింది వేణి.. పలక్కుండా అలాగే పడుక్కున్న సాంబడిని.

"ఏం లేదు వేణీ! మనూరికి ఏదో చెయ్యాలి. ఏం చెయ్యాలా అని చూస్తున్నా. లక్షల్లో డబ్బు కావాలి. పడవలు బాగు చేయించాలి, కొత్త వలలు కొనివ్వాలి. అసలు నేలనే మార్చెయ్యాలి. ఎలాగా? ఎలాగా?"

"అవేమీ ఒక్క రోజులో అయే పనులు కావు. కొన్నేళ్ళు పడుతుంది. ముఖ్యావసరాలు ముందు చూడాలి. సేవా సంస్థలకి ఉన్నది మనూరొకటే కాదు కదా! ఎవరైనా విదేశ సంస్థ దత్తత చేసుకునేట్లు చూడాలి. రోటరీ రవిగారూ, అసిస్ట్ రంగారావుగారూ.. ఇంకా చౌదరిగారి వంటి పెద్దలూ, విదేశ క్లబ్బులతో కలిసి.. అట్లాంటి దత్తత కర్యక్రమాలు చేపడుతున్నారని మా కాలేజ్‌లో చెప్పుకుంటున్నారు. రేపు వాళ్ళంతా నాగాయలంక దగ్గర ఏదో గ్రామానికి మంచినీళ్ళ టాంకుల ప్రారంభానికి వెళ్తున్నారుట. ఒకసారి వాళ్ళ చెవిని వేస్తే బాగుంటుందేమో!"

సాంబడు దిగ్గున లేచాడు. హాల్లోకి పరుగెత్తి, ఫోనందుకున్నాడు.

అరగంట పైగా మాట్లాడి, వచ్చి పడుక్కున్నాడు.

"ఏంటి సాంబా హుషారుగా ఉన్నావు?" కృష్ణవేణి పడుకునే, పక్కకి తిరిగి అడిగింది, తెల్లారుఝామునే సన్నగా విజిల్ వేస్తూ తయారయే హడావుడిలో ఉన్న సాంబడిని. పొద్దున్నే ఆరుగంటలకి సర్జరీ ఉంది. సాంబడి మొహం చాలా రోజుల తర్వాత తేటగా కనిపిస్తోంది.

"మనూరుని దత్తత చేసుకుంటున్నారు, ఇక్కడి రోటరీ జిల్లా వాళ్ళు, ఆస్ట్రేలియాలోని ఒక జిల్లావాళ్ళు కలిపి. నిన్ననే రవిగారు ఫోన్ చేసి చెప్పారు. త్వరలో మనూరి స్వరూపమే మారిపోతుంది. మనం వారం వారం వెళ్ళి, మనూరి వాళ్ళని ట్రీట్ చేద్దాం.." వస్తా.. కృష్ణవేణి దగ్గరగా వచ్చి ఒక ముద్దందించి వెళ్ళిపోయాడు.

కృష్ణవేణి కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయింది. సునామీ వచ్చినప్పట్నుంచీ తమ జీవనంలో కూడా మార్పు వచ్చింది. ఎప్పుడూ పాలెం ధ్యాసే! హాస్పిటల్‌కి దగ్గర్లో అపార్ట్‌మెంట్ బుక్ చేశారన్నమాటే కానీ, ఎట్లా వస్తోందో, ఎంతవరకూ వచ్చిందో పట్టించుకోలేదు. 'మేరీస్ సీనియర్ సిటిజెన్ హోమ్' రిజిస్టర్ చేశారు. ఈ ఇంటిని దానికి సరిపోయేట్లు మార్చాలి. మళ్ళీ తాము చదువుకునే రోజుల్లోని పోరాట వాతావరణం వచ్చేసింది. ఇంకెటువంటి ఆలోచనకీ ఆస్కారం లేకుండా.

"అమ్మా!" నిద్రకళ్ళతో దగ్గరగా వచ్చిన నారాయణని పైకి లేపి పక్కనే పడుక్కోబెట్టుకుంది. వాడు నాయనమ్మ దగ్గరే పడుక్కుంటాడు. ఎప్పుడు తెలివొస్తే అప్పుడు లేచి వచ్చేస్తుంటాడు.

కాస్త తీరిక చిక్కాక, ఎక్కడికైనా తీసుకెళ్ళాలి వీడిని.. మూడేళ్ళొచ్చాయేమో, ఇప్పుడిప్పుడే అన్నీ గమనిస్తున్నాడు.

నిద్రపోతున్న కొడుకుని, మధ్యకి జరిపి, లేచింది కృష్ణవేణి.. తొమ్మిదింటికి కాలేజ్‌లో ఉండాలి. ఆలోగా చెయవలసిన పనులూ..

"డాక్టర్! అర్జంట్‌గా బయల్దేరు.. సర్జరీ ఉంటే ఎవరికైనా అప్పజెప్పి.." పొద్దున్నే ప్రసాద్ ఫోన్.

కృష్ణవేణి కూడా బయల్దేరింది. నారాయణకి ఐదేళ్ళు వచ్చాయి. స్కూలుకెళ్తున్నాడు. వాడి సంగతులన్నీ వెంకమ్మే చూసుకుంటుంది.. సాంబడు సంవత్సరం క్రితమే కారు కొన్నాడు.రోడ్డు చాలా బాగుండడంతో అరగంటలో విజయవాడలో ఉంటారు.

"చౌదరిగారికి బాగా లేదనుకుంటా. అట్లాంటప్పుడే ప్రసాద్ ఖంగారు పడుతుంటాడు." మాట్లాడకుండా డ్రైవింగ్ మీదనే దృష్టి నిలిపాడు సాంబడు.

అనుకున్నంతా అయింది. ఇంటి ముందు రోడ్డంతా కార్లతో నిండి పోయింది. దూరంగా పార్క్ చేసి, నెమ్మదిగా నడుస్తూ లోపలికి వెళ్ళారు. ప్రసాద్, సాంబడిని చూస్తూనే ఆపుకోలేకపోయాడు.. అప్పటి వరకూ, పంటిబిగువున ఆపుకున్న దుఃఖాన్ని. చౌదరిగారిని పడుకోబెట్టిన ఐస్‌బాక్స్ దగ్గరే కూర్చుని ఉన్నారు, మంగళ, పాప, శాంతమ్మ. పాప వెక్కుతూనే ఉంది.. కళ్ళు, మొహం ఎర్రగా అయిపోయాయి.

చుట్టుప్రక్కల ఊళ్ళ నుంచి, సేవాసంస్థల వాళ్ళందరూ వచ్చేశారు.. పెద్ద పెద్ద పూల దండలు పట్టుకుని. ఆ మహామనీషి ఆఖరి యాత్ర ఘనంగా జరిగింది.

"ఎందరికో విద్యాబిక్ష పెట్టిన మహానుభావుడు. నీకొక విషయం ఇప్పుడు చెప్పాలి.." వైకుంఠ సమారాధన రోజు, సాంబడి పక్కగా కూర్చుని సులోచన అంది..

"నేను గ్రహించానమ్మా! నా జీవితంలోని అజ్ఞాత వ్యక్తి ఈయనే కదూ! నా మీదా, నా అభివృద్ధిమీదా ఆయన చూపించిన ఆసక్తిని బట్టి.. ప్రసాద్‌కి కూడా ఆ విషయం తన పెళ్ళి ముందే తెలిసింది కదూ? అంతకు ముందుకీ, ఆ తరువాతకీ ప్రసాద్ నా పట్ల చూపించిన ఆత్మీయతలో వెంట్రుకవాసే తేడా ఉంది. స్నేహితుడిని సోదరుడిగా చూస్తున్న భావన.. వారి కుటుంబసభ్యుడిగా నన్ను స్వీకరించడం నా అదృష్టం. చౌదరిగారి ఆశయాల ప్రకారం నడవడమే నేను చూపించగలిగిన కృతజ్ఞత."

నీళ్ళు నిండిన కళ్ళతో చూసింది సులోచన. ఆ కళ్ళలో ప్రశంస.

"డాక్టర్ సాంబడూ?"

"నమస్కారం రవిగారూ! నేనే.. బాగున్నారా? ఈ మధ్యన మీటింగ్స్‌కి రాలేకపోతున్నా సార్. హాస్పిటల్ పనీ, ఓల్డ్ ఏజ్‌హోమ్, రూరల్ విజిట్స్.." తాపీగా పొద్దున్నే ఇడ్లీ తింటున్న సాంబడు సెల్‌లో పేరుని బట్టి పలకరించాడు.

"నాకు తెలుసు డాక్టర్! అందుకే గద.. మిమ్మల్ని డిస్టర్బ్ చెయ్యం. మీరివాళ ఫ్రీగా ఉంటే మీ ఊరెళ్దాం. మనోళ్లంతా వస్తున్నారు. అక్కడ ఒక ఇనాగరల్ ప్రోగ్రామ్ ఉంది."

"ఇవేళ నాకు ఆఫ్ సర్! మా ఫామిలీ అంతా వెళదామనుకుంటున్నాం.. ఇంతలో మీ ఫోన్.."

"అదే ఒక సామెతుంది కదా! వైద్యుడూ పాలే కోరాడు..."

"వద్దు సార్.. మీరు ఆ రకంగా నాదగ్గరకు రాకూడదు. పదికాలాలు మంచి పనులు చేస్తూ ఉండాలి." సామెత పూర్తి చెయ్యనియ్యలేదు సాంబడు.

"నన్ను సార్ అనద్దని ఎన్నిసార్లు చెప్పానయ్యా! ఎంత కాలం దూరం పెట్టేస్తావు?"

"సరే.. సారీ అన్నా!"

"అదీ మంచి బాలుడి లక్షణం. ఒక గంటలో బయల్దేరదాం. సిస్టర్ కూడా వస్తున్నారు కదా?"

పంట్‌లోకి ఎక్కాక పరిచయాలయ్యాయి. ఆస్ట్రేలియా నుంచొచ్చిన బ్రూస్ దంపతులు, అసిస్ట్ రంగా రావుగారు, ప్రసాద్, మంగళ, మూర్తిగారు.. ఇంకా గుంటూరు, ఒంగోలు, విజయవాడ పట్టణ ప్రముఖులు, మొత్తం ఇరవై మంది ఉంటారు. కార్లు కూడా పంట్ ఎక్కేశాయి.

కృష్ణమ్మ మీది గాలి పీలుస్తుంటేనే ఒళ్ళు పులకరించింది, సాంబడికీ కృష్ణవేణికీ. నారాయణని ఒళ్ళో పెట్టుకుని బెంచ్ మీద కూర్చుంది వేణి. దుర్గ, ప్రసాద్ కూతురు.. నారాయణ కంటే రెండేళ్ళు పెద్దది, వాడి పక్కనే కూర్చుని తన స్కూల్ విశేషాలు చెప్తోంది. వెంకమ్మ, పంట్ రెయిల్ంగ్ నానుకుని నలు పక్కలా చూస్తూ ఆ నదితో తన అనుబంధాన్ని నెమరేసుకుంటోంది.

వస్తూ వస్తూ నూనూగు మీసాల నాగరాజునీ, శల్వార్ కమీజ్ చున్నీతో ఉన్న నాంచారినీ ఎక్కించుకుని వచ్చారు సాంబడు వాళ్ళు. ఇద్దరూ చాలా పెద్దరికంగా ఉంటారు. రెయిలింగ దగ్గర నిలుచుని నీళ్ళలోకి చూస్తున్నారు వాళ్ళు. మంగళ, ఆస్ట్రేలియన్ లేడీ, వివియన్ దగ్గర నిల్చుని వివరాలు అడుగుతోంది. తమ రోటరీ క్లబ్ కార్యకలాపాలు వివరిస్తూ, ఇక్కడి లైఫ్ గురించి తెలుసుకుంటోంది, వివియన్.

పంట్ దరిని చేరగానే, వాలుగా పరిచిన బల్ల మీద నడిచి లంకలో అడుగు పెట్టారు రోటరీ బృందం. కార్లో ప్రయాణం చేస్తూ అనుకున్నాడు సాంబడు,

"అట్లాగే ఉంది.. ముళ్ళతుప్పలూ ఇసకా. అక్కడక్కడ మొండి వృక్షాలు కనిపిస్తున్నాయి."

ఊర్లోకి ప్రవేశిస్తుండగానే సాంబడి కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో పెద్దవయ్యాయి. మొగలో పెద్ద ద్వారం, దాని మీద "నువ్వులారిపాలెం.. స్వాగతం" అని రాసుంది. రోడ్లు వేసినట్లున్నారు.. నున్నని రోడ్డు కాకపోయినా ఒక మాదిరిగా బానే ఉంది.

ద్వారం దాటగానే కార్లని ఆపేశారు ఊరి వాళ్ళు.

సరస్వతమ్మ ఆంటీ కొడుకు, షావుకారు, అతని కొడుకు, స్కూల్ మాస్టర్, టీచర్.. ఎందరో తెలిసిన వాళ్ళు రోడ్డుకి అడ్డంగా నిలబడ్డారు, చేతుల్లో దండలు పట్టుకుని.

అతిథులంతా కార్లు దిగారు.

ప్రతీ ఒక్కరి మెడలోనూ, దుర్గ, నారాయణలతో సహా.. పాలెంలోనే పూచిన రకరకాల పూలతో చేసిన హారాలు వేశారు. ఆస్ట్రేలియన్ దంపతులకి అన్నీ వివరిస్తూ కూడా నడుస్తున్నారు రవిగారూ, రంగారావుగారూ!

మధ్యలో మంచినీటి శుద్ధికి కట్టించిన ఆర్. ఓ ప్లాంట్ దగ్గర ఆగి, దాన్ని ప్రారంభించారు.

నడుస్తుంటే సాంబడి మొహం వెలిగి పోతోంది. చిన్న చిన్న ఇళ్ళు, కట్టారు. రెండు పోర్షన్లుగా ఉన్న డాబా ఇళ్ళు. తీరుగా వరుసగా. వరండా, గది, వంటిల్లు. ఎర్రని సిమెంట్ నేల తళతళా మెరుస్తోంది.

కృష్ణవేణి, సాంబడు, నాగరాజుల ఇళ్ళని ప్రాధమిక విద్య కేంద్రానికి రాసి ఇచ్చేశారు. అది కూడా తయారయింది.

వెంకటలక్ష్మి ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ, తిరుగుతోంది.

కొన్నిఇళ్ళు చూశాక అందరూ బడి దగ్గరికి వెళ్ళారు. అక్కడ షామియానా వేసి, కుర్చీలు, మైకు, వేదిక ఏర్పాటు చేశారు. అందరికీ పానీయాలు ఇచ్చారు బడిలో చదువుతున్న పిల్లలు.

పెద్దలందరికీ పేరు పేరునా కృతజ్ఞతలు చెప్పారు సర్పంచ్ కరుణాకర్. షావుకారు చాలా ఉద్వేగంతో మాట్లాడాడు.

గ్రామస్థులలో కొంతమంది ప్రతీ ఒక్కరితో మాట్లాడారు.

చివర్లో.. ఊహించని కార్యక్రమం. వేదిక మీదున్న పెద్దలు నవ్వుతూ చూస్తుండగా..

డాక్టర్ సాంబడు దంపతులకి ఆత్మీయ సత్కారం.

మధ్యలో రెండు కుర్చీలు వేసి, సాంబడిని, కృష్ణవేణిని ఆహ్వానించారు రవిగారు.

"నూలపాలెం గర్వించదగ్గ దంపతులు. వీరిని ఆదర్శంగా తీసుకుని గ్రామంలో ప్రతీ ఒక్కరూ వివిధ రంగాల్లో పైకి రావాలి. కష్టాలు వచ్చాయని కృంగి పోకుండా.. అవరోధాలన్నీ అధిగమించి, శిఖరాల నందుకున్న నిరంతర శ్రామికులు. అకుంఠిత దీక్షతో, మొక్కవోని ఆత్మవిశ్వాసంతో నిశ్శబ్దంగా తమ పని తాము చేసుకుంటూ కన్నవారి కలలని నిజం చేసిన మహావ్యక్తులు. ఈ విధంగా స్వయంకృషితో ప్రతీ ఒక్కరూ ఎదిగిననాడు, మన రాష్ట్రంలో, దేశంలో బడుగు బలహీన వర్గాలనేవే ఉండవు."

సాంబడికి, కృష్ణవేణికి పూలదండలు వేసి, శాలువాలు కప్పి సత్కారాలు చేశారు.. ఒక్కొక్కరుగా పెద్దలందరూ.

"డాక్టర్ సాంబడుగారి మాతృమూర్తి, వెంకటలక్ష్మిగారు ఆదర్శమూర్తి. ఆవిడ చొరవ, ప్రోత్సాహం వల్లే వారు ఈ స్థాయికి చేరుకోగలిగారు." ప్రసాద్ వెంకటలక్ష్మిని వేదికమీదికి ఆహ్వానించి, పూలదండ వేసి, శాలువా కప్పాడు.

చప్పట్లతో మారుమోగిపోయింది ప్రాంగణమంతా. ముందు వరుసలో కూర్చున్న సరస్వతాంటీ ఆనందభాష్పాలు తుడుచుకోకుండా అట్లాగే వదిలేసింది.

రాత్రి పదిగంటలు.. పున్నమి వెన్నెలలో కృష్ణమ్మ తళతళ్ళాడుతోంది. అప్పుడే చేపలు పట్టడానికి ఒక పడవ నీటిలోకి వెళ్ళింది. అందులో ఇద్దరే.. నెమ్మదిగా నడుస్తోంది నావ.

ఆరోజు ఫంక్షన్ హడావుడికి బాగా అలిసిపోయారేమో, ఇంకెవరూ వేటకి రాలేదు. ఒడ్డుకి దగ్గరదగ్గరగానే తిరుగుతోంది నావ. ఒడ్డునున్న మడ చెట్లన్నీ నీళ్ళలోకి వంగి చూస్తున్నాయి.

వెలుగు నీడల సయ్యాటలలో కెరటాలు అలసిపోయి, మెల్లగా కదులుతున్నాయి. వాటితో ఊసులాడుతూ ఆడుకుంటున్నాయి ఎన్నో చేపలు. రంగురంగుల చేపలు.

"ఇటొచ్చి వల గట్టిగా పట్టుకొయ్యే కృష్ణవేణీ!" సాంబడు అరిచాడు వెనక్కి తిరిగి.

"ఈ డాక్టర్‌గారి మీదికి ఎప్పుడో విసిరాను కదా పెద్ద వల. చిక్కుకు పోయాడు. తప్పించుకోలేడంతే." నడుం చుట్టూ చేతులు వేసి, సాంబడి భుజం మీదినుంచి, నదిలో కనిపిస్తున్న చంద్రబింబం కేసి కొంటెగా చూసింది కృష్ణవేణి.

(సమాప్తం)

Post your comments